

N:o 4—5 1922

Ägare: *DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING*
 Ansvarig utgivare: *J. C. N. af KLERCKER*
 Redaktör: *ERIC AHLSTRÖM*
 Blekingegatan, 13 A. T. Söder 96 53

14:de årgången

M A C

HAR NÅGOT ATT SÄGA ER, FOTBOLLSSPELARE

Gentlemen.

Jag ber att få uttrycka min allra största tacksamhet till Eder alla för det hjärtliga sätt, på vilket Ni mottagit mig vid min återkomst till Eder klubb. Jag kan icke i så hög grad, som jag skulle vilja, uttrycka, hur djupt jag uppskattar det faktum, att min härvaro är en direkt följd av ett enhälligt beslut av alla medlemmar. Detta är den bästa komplimang, Ni kunnat giva mig, och jag skall göra mitt yttersta för att bliva den värdig.

Att våra förenade ansträngningar denna säsong skall möjliggöra för oss att bevisa Djurgårdens långt framskjutna plats inom Sveriges fotbollsvärld, det hoppas jag.

Att fullborda detta är enligt min mening rätt enkelt, under förutsättning att, som år 1920, Ni gå in för spelåret fulla med entusiasm och fast beslutna att lyckas samt med den tanken alltid i minnet, att vi icke spela bara för vår egen ära utan i långt högre grad, jag vill nästan säga endast för vår klubbs ära och berömmelse. Om vi spela vårt spel med den tanken, skall framgångarna icke nekas oss länge.

Innan vi emellertid kunna hoppas på goda resultat, måste vi först av allt koncentrera vår uppmärksamhet

på träningen. Om vi göra detta, är det icke förmätet att hoppas, att medlemmarnas fysiska kondition skall bliva nog god, icke endast för

att vinna matcher utan för dem att delta i fotbollsspel med mera verkligt nöje, än möjligen förut varit fallet.

Det är framför allt här, som vi mötas och som Eder tränare vill jag för Eder framhålla följande punkter, vilka jag hoppas skola vara av intresse och till nytta för Eder. Jag vill då först säga, att fotbollsspel erfordrar 3 ting:

- 1) en intim kännedom om spelet,
- 2) styrka att uthärda de hårdaste och snabbaste av matcher,
- 3) att utföra ögonblickets ingivelser så fort som möjligt.

F. n. vilja vi förbigå nr 1 och koncentrera vår uppmärksamhet och våra ansträngningar på 2 och 3.

Med ett tillräckligt mått av omsorg, entusiasm och beslutsamhet att fullfölja arbetet till slut, kunna Ni, det är jag fast övertygad om, lätt uppnå dessa kvalifikationer och genom fortsatt övning bliva perfekta i deras tillämpning. Näst efter att kunna spela själva spelet är snabbheten av den största betydelse. Med snabbhet menar jag icke, att Ni skola kunna springa 100 yards på 10 el. 11 sek. Jag ämnar inte be Er springa 100 yards alls. Vad Ni måste försöka lära Er är att springa 25—30

yards, icke mera, på god tid. Senare kunna Ni, om Ni så önska, springa de fulla 100 y., men f. n. skulle det icke tjäna till någon nytta. Jag skall naturligtvis giva en mera detaljerad förklaring av detta under vår träning.

En annan sak, som är värd att ihågkomma, är att *moderation i allting, diet, dricka och röka, är absolut nödvändigt och nyckeln till ett lyckosamt förlopp av träning*. Ni kunna icke hoppas att vinna och bibehålla en hög ståndpunkt av fysisk fulländning, om Ni under Eder läro-tid fortfarande missköta Eder kropp. Jag menar härmed att det är utan nytta för Eder att träna t. ex. en timme, då Ni reducera Eder vikt betydligt, om Ni sedan före dagens slut genom att äta eller dricka sådana saker, som åstadkomma fetma, "återtaga förlusten".

Att fullfölja en sådan taktik är det-samma som förlust av tid och energi, som skulle kunna ha använts med större fördel i annan riktning. Särskilt varnar jag Eder för ovarsamhet i förtärandet av starka drycker, då dessa bilda en kraftfull hämsko i vin-nandet av en frisk och stark kropp. Överdrift i detta hänseende skall säkert motverka varje gott, som kan erhållas på träningsplanen.

Av det föregående torde Ni ha förstått, att det icke är tillräckligt att träna kroppen till "det yttre"; Ni måste även träna den till "det inre". Ni måste sträva att förtära endast sådana födoämnen och drycker, som minst motverka organens goda funktion. Denna gren av Eder träning är lika betydelsefull om icke än mer än de övriga. Därför måste Ni vara beredda att förneka Eder själva de lyxer, som Ni f. n. kanske njuta av, och reducera deras olika kvantiteter till det minsta möjliga, stannande endast vid en punkt, under vilken det ej skulle vara med hälsan förenligt att fortsätta.

I alla stora fysiska ansträngningar är det ett grunddrag, som man icke tänker på, men som är av största betydelse och som alltid bör vara i Eder åtanke, nämligen den tid, som skall förlöpa mellan slutet av en måltid och begynnandet av träningen. Denna sak ägnas icke alltid den om-tanke och uppmärksamhet, som den förtjänar och många idrottsmän ha erfarit allvarliga följder av ett sådant negligierande.

För att undgå alla följder härav för någon av Er, pojkar (denna anmärkning gäller särskilt de yngre

medlemmarna) behöves endast att utnyttja den tid, som står till buds för att ordentligt smälta de födor, som vanligen användas. På speldagar kan en passande lunch eller måltid strax före matchen bestå av t. ex. följande:

Kött, Rostat bröd, Rispudding, små portioner, Té eller kaffe.

Under alla omständigheter måste ett sådant mål inmundigas åtminstone 2½ timme innan man börjar med fysiska ansträngningar.

Vid slutet av Eder träning komma Ni utan tvivel att vara hungriga och särskilt törstiga. Detta sista kunna Ni avhjälpa genast genom gurgling, då dock endast en liten kvantitet vätska får passera ned genom strupen. Under idrottslig träning är vatten enligt vanligt omdöme ett hastigt viktproducerande ämne. Därför skall man undvika att dricka stora kvantiteter. Förorsaka vidare icke förödelse genom att på dumt vis dricka

MAC

är engagerad som fotbollstränare hos oss! Det vill med andra ord säga att herrar fotbollsspelare skola infinna sig ute på Traneberg, där tränaren träffas varenda kväll.

iskalla drycker strax efter det Ni slutat övningarna. Om Ni fullgöra Eder träning ordentligt och på ett "helhjärtat" sätt, bli Ni nämligen tvungna höja temperaturen över den normala, därav faran.

Beträffande Eder aptit, vill jag påyrka, att Ni icke alls tillfredsställa den, förrän Ni komma hem. Där kan Ni säkert få den mat, Ni önskar och kokad så, som Ni vill hava den. Sådan mat skall, är jag säker på, vara till mer nytta än den bästa de kunna servera Eder å restauranter och kaféer.

Tre goda mål av hälsosam mat under Eder övning och en god portion frisk luft skall fullständigt tillfredsställa även den man, som undergår den svåraste träning. Jag håller dock fullkomligt med om, att besök någon gång varje dag på ett kafé eller konditori är karaktäristiskt för en stor procent av europeiska kontinentens folk. *Men jag kan absolut icke gå med på att det är nödvändigt*. För den man, som hoppas att lyckas på idrottsbanan, tror jag tvärtom att det är avgjort skadligt, ty för honom kan det endast bli tal om ett slags liv, det

enkla livet. Här måste jag påminna Eder om, mina herrar, att detta är endast precis min egen enkla mening, baserad på observationer av vanorna hos fotbollsfolk.

Enkla och regelbundna vanor bilda den enda säkra vägen till sund kon-dition.

En lagom portion fysiskt arbete frambringar en känsla av tillfredsställelse och en lyckligare syn på tingen. Därför äro de huvudpunkter, som man bör hålla i minnet:

- 1) Förständig diet;
- 2) mycket frisk luft;
- 3) regelbundna vanor;
- 4) moderation, om icke komplett, så dock inskränkning av lyxer.

Giv uppmärksamhet åt dessa punkter och tillåt ingenting inverka på Eder, så att Ni ej följer dem, och allt skall bli bra. Inkonsekvens och ore-gelbundenhet i iakttagandet av dessa regler är lika med förlorad tid och energi; för att icke tala om att medvetet negligierande = naturens gift.

Till slut skulle jag starkt vilja fästa Eder uppmärksamhet på följande sats.

Tidigt i säng och tidigt uppe, gör en man frisk, rik och vis.

Att dessa få meddelanden skola medverka till Edra ansträngningar att bli goda idrottsmän, hoppas Eder

MAC.

*

Jag har talat mycket med Mac.

Att han är stormförtjust över sitt reengagement, det kan jag försäkra; det säger han förresten själv här ovan, på sitt korthuggna, frasfria men icke mindre hjärtliga sätt.

Och han väntar sig kolossalt mycket av sin vistelse här. Han väntar varken mer eller mindre än att av Djurgården göra en av Sveriges allra förnämsta fotbollsklubbar.

Vad på Mac för den uppgiftens realiserande kommer, torde bli skött ordentligt. Sedan beror det på spelarna, vilket resultatet skall bli.

Och härvidlag är det inte fritt att Mac har sina farhågor. Han minns nämligen att det var en hel del fotbollsfolk, som 1920, sist han var här, höll sig borta från träningen.

Jag ber er nu, alla fotbollsspelarna, enträget och allvarligt: Gå ut till Mac, intressera er för hans arbete, gå honom till mötes. Jag är alldeles övertygad om, att vi själva få ett kolossalt nöje av det.

Mac begär ingenting högre än att få träffa samman med er på gräsplanen.

Ala.

MÄSTARNA

Den har varit en säsong som få, den som nu avslutats. Våra pojkar ha firat idrottsliga triumfer, som torde stå utan motsvarighet i vår långa historia, man må räkna såväl med våra stora sommarsäsonger strax efter 1910 som med våra berömda budkavlevintrar. Aldrig förr ha vi erövrat sju svenska mästerskap på samma säsong och aldrig åtminstone i sammanhang med sju distriktsmästerskap. I alla händelser absolut säkert icke i sammanhang med ett världsmästerskap. Femton stora och små mästerskap! Det är storslaget.

*

Jag har tidigare icke varit i tillfälle att i tidningen hedra denna trupp, som sig kanske bort; referaten ha svällt ut i detaljer och de enskilda prestationerna, t. o. m. mästarnas, ha drunknat i det allmänna pratet.

För att ge dessa på sina områden våra bästa idrottsmän litet "rättvisa", presenterar jag här, som en liten officiell säsongavslutning vintersäsongens mästare.

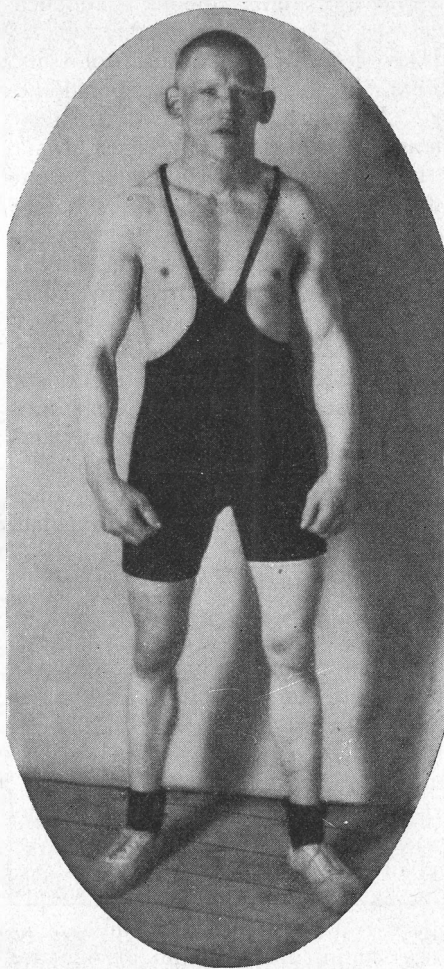
*

Fritjof Svensson var värst, och som sådan en riktig baddare. Han tog tre mästerskap, däribland det första världsmästerskap, som tillförts föreningen. Brodern Gottfrid var förut värst, men hans förnämsta prestation var ett B. M., en numera förmodligen bortglömd titel, baltisk mästare.

Fritjof är sin långa rad titlar synnerligen välförtjänt. Först och främst naturligtvis därför att han är en sådan skicklig brottare som han är. Men också för sin mångåriga träning och sitt utomordentliga intresses skull.

Sina matcher begår Fritjof med en verklig fläkt. Om man kunde tala om en motsvarighet i brottning till "utboxning", så skulle Fritjofs styrka, utom den glimrande tekniken, vara förmågan att "brotta ut" medtävlaren. Han går från första sekunden på en energi, som inte har något namn, om möjligtvis icke "djurgårdisk" skulle förklara dess beskaffenhet.

Det finns många inom föreningen, som skulle fara väl i sina tävlingar,

Fritjof Svensson
V. M. — S. M. — D. M.

om de smittades av detta Fritjofs kamphumör.

*

Jag fortsätter väl med brottarna. *Gottfrid Svensson* "undgick" bara genom en olycksalig malör att, liksom brodern, bli tredubbel mästare. Det är absolut uteslutet att han fått stryk av Kalle Anttila i brottning, fjädervikt; såsom Gottfrid brottas i år, suveränt behärskande brottnings alla otaliga grepp och i besittning av en fruktansvärd styrka plus ett prima tävlingshumör — och såsom Anttila brottades — inget tvivel hade rätt om vart segern skulle gå.

Men Gottfrid blev illa armskadad före tävlingarna och nådde aldrig sina drömmars mål, V. M.-titeln, utan fick nöja sig med de två andra, S. M. och D. M. Men jag är nästan säker på, att Gottfrid är lika glad ändå, därför att Fritjof vann. Ty sådan

är Gotte, en god broder, en bra karl. Heder och aktning, Gotte.

*

Att *Herman Pettersson* också fick vara med, äntligen, och få ett mästerskapstecken, blev en riktigt stor glädje för oss. Ty Herman har varit med så många gånger nu, utan att ha fått något, slutat upp flera gånger inför alla motgångar, men ideligen återvänt till den kära idrotten. Den gamla kärleken till ett ärligt nappatag på gammalt karlavis har aldrig gått ur honom.

Herman blev distriktsmästare. Och efter en utmärkt vacker brottning också, värdig Herman, en av våra allra bästa taktici och teknici.

Herman har inte svensönernas tävlingshumör, men han har något annat som hjälper honom genom matcherna: allvar inför uppgifterna och grundlighet i arbetet. Han lämnar ingenting oförsökt och heller ingenting halvgjort. Det är roligt med rejält folk. Man trivs med dem.

*

Vår unga boxningssektions framgångar vid mästerskapen voro en verklig fest. Pojkarnas framgångar blevo så oväntat stora, att vi knappast vågade tro dem. Våra båda goda fjäderviktare sorgliga öden i tävlingarna blevo ju bittermandlarna, men vi fingo å andra sidan så rikt erfara framgångarnas sötmandlar, att vi på intet sätt kunna förebrå fru Fortuna för någon större ovänlighet.

Det gemensamma för alla de tre pojkarna voro deras förträffliga stil, som de förmådde hålla, även om påfrestningen var aldrig så stark. Och jag är alldeles övertygad om att de inte kunnat tjäna sin idrott — och ge glans åt Djurgårdens boxningssektion — på ett bättre sätt. Vi tacka för den propagandan.

*

Den, åtminstone för mig, fullkomliga överraskningen var *Evert Karlsson*. Visserligen hade jag lagt märke till honom och givit akt på hans arbete i ringen, som alltid utmärkt sig som stilfullt och vackert; men jag hade alltid saknat humör på pojken.

Det var en helt annan Lill-Evert som blev S. M., en ettrig, energisk djurgårdsättling, behärskad av en enda tanke: att vinna, och pådriven av

den ena framgången efter den andra. Och de andra djurgårdarnas framgångar, och fjäderviktarnas motgångar!

Lill-Evert är en bra pojke. Han skroderar inte eller skrånar, och tar motgångarna glatt efter som de äro alla framgångars nödvändig förelöpare. Så länge han kan förbli sådan uteblir icke framgångarna.

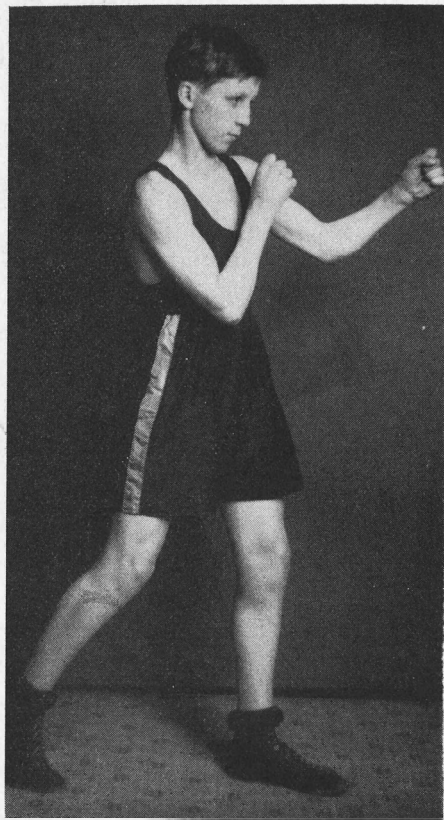
*

Gustaf Bergman är svensk boxnings Ekroth. Han äger denne fotbollsspelares variationsförmåga, köld och snabbtänkheter. Liksom Ekroth ibland kan prestera en överraskande snabbhet och bli en helt annan spelare, kan Gurra bli hård, om så behövs, och gå fram med fruktansvärd kraft. Liksom Ekroth förlorar han därvid aldrig stilen.

Som Ekroth är han slutligen humorist. Hans matcher bli en spännande historia, berättad på ett fantasifullt och roande sätt.

Vi äro stolta över *Gustaf Bergman*. Han är Sveriges f. n. främste stilboxare, äkta djurgårdare och en bra kamrat.

*

Evert Karlsson
S. M.

Swing karaktäriserade *David Lindén* ypperligt efter mästerskapen. Jag citerade tidningen i förra numret, och har sålunda ingen anledning att göra det nu.

David S. M. glädde oss kolossalt. Förra året blev han ju bortdömd det. Försvarade i år emellertid med glans sin titel som Sveriges bästa lätta tungviktare och i en stil, som inte ens den kräsnaste expert kunde ge sig till att underkänna. Detta senare var det roligaste, ty det var på "stilfel" som David förra året bortdömdes.

Vår "grand old man" i boxning är Davids hederstitel. Han är vår äldsta boxare; men en "old man" skall inte bara vara den främsta i sporten. David är det även i sin träning, som alltid skötes mönstergillt, i sitt umgänge med kamraterna, som alltid är glatt och gott.

David är bra.

*

Nylund anmärkte på årsmötet på att det inte stod någonting i årsberättelsen om våra framgångar som backlöpare. Herregud, var denna uraktlåtenhet så märkvärdig. Vi ha ju aldrig, förmäta nog, räknat med någon annan konkurrens där — annat än mellan våra egna.

Konkurrens ha vi haft som långdlopare och våra pojkars framgångar där, i kamp med främlingar, ha alltid haft en mer påtaglig karaktär av — framgång, detta sagt utan allt förklenande av våra komb. löpare och backlöparens glänsande prestationer.

I alla händelser, det må nu gälla vilken art av skidsport som helst, så ha alla segrar inom denna idrott haft en privilegierad ställning i fråga om uppmärksamhet. Ingenting ha värmt våra hjärtan som en skidlöpareseger. Och ingenting ökat vår stolthet som ett mästerskapstecken. Fem ha vi vunnit i år. Vad höves oss mera för uppfyllande av våra vackraste drömmar — möjligen ett och annat budkavlemästerskap.

*

"Gammal är ändå äldst". *Olle Tandberg* fick sitt S. M. i år. I kombinerad löpning. Trots, men även tack vare sin ålder. Ty under dessa gångna år har Olle — som alla andra Tandbergare, konserverad, genom gott humör och stark vilja, mot årens frätande inverkan — lärt sig löpa skidor i den mest olustiga terräng och

hoppa i backe fullständigt oberoende av andra faktorer än — tyngdlagen och domarna.

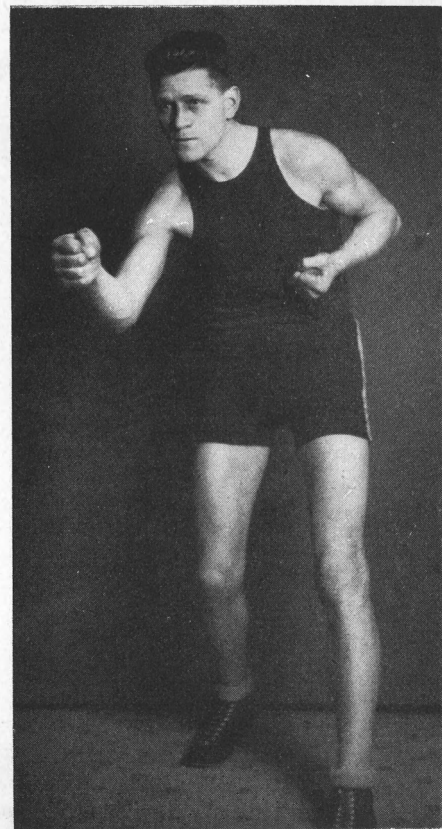
Olle är en friskus, Djurgårdens käckaste och friskaste "grabb"; det är därför vi gilla honom, så mycket hellre som han dessutom är den gode idrottsman han är.

*

Den andre svenske mästaren i vår hjärteidrott är *A. H. Nilsson*. Han blev backlöpningsmästare. Naturligtvis vann han mästerskapet på grund av skicklighet. Om det funnits andra bedömningsgrunder, t. ex. intresse för den idrotten, så hade han vunnit det då också. Backlöpning är nämligen Ahås liv och backlöpnings betryggade framtid inom Djurgården ett av hans allra största intressen. Kan S. M. då ha fallit på rättare person.

Om Ahås skicklighet är jag inte mannen att yttra mig. Men att han tillhör landets elit, därpå torde väl alla "offentliga" representationer vara bevis nog.

Jämte sin förträffliga stil når Ahå sina segrar genom den hänsynslösa djärvhet, som förefaller vara alla djurgårdares arvedel, med vilken

David Lindén
S. M.

Olle Tandberg
S. M.

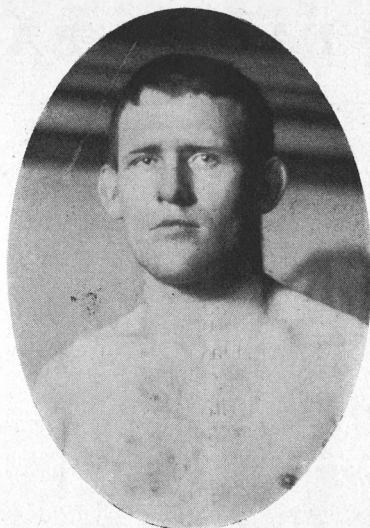
han gör sina hopp, en djärvhet, som inte vet av någon moderation.

Som sådan, idrottsmannen, som i idrottslekarnas äventyrsmoment njuter intensivast, som sådan beundra vi Ahå.

*

Jag har inte givit mig tid att se efter om *Gunnar Tandberg* tagit något mästerskap förut; det spelar förresten ingen roll. Han var värd ett denna gång under alla förhållanden.

Först och främst var hans tremilsloppning en energiprestation av rang; bara den var värd ett mästerskap, ty den dagens skidväder var det sanneligen ingen glädje med. För det andra blev segern ett kvalitetsprov på skidloppningsförmåga. Det var nämligen den signade söndagen inte bara att ta på skidorna och löpa. Det var icke mindre att ta på skidorna riktigt, att över huvud taget ta på de "riktiga" skidorna samt att löpa på ett förståndigt sätt, löpa på det enda sätt som lämpade sig för det vädret. Att Gunnar den dagen efter det loppet var piggare än de flesta — och vinnare visar vilken utomordentlig skidkarl han är.

Gottfr. Svensson
S. M. - D. M.

Gunnar är vår man också därför, att han har blicken riktigt på de ungas utveckling. Han förstår, att Djurgården står nu genom honom och de andra kumpanerna — men faller med dem, om icke de unga i tid dragits upp och vårdats.

Låt oss länge få se Gunnar ibland oss.

*

Sist men icke minst.

Åke Wetterlind har råkat komma litet på sladden i denna lilla "historia". Men "ordningen" hör inte hit. Och Åke kunde med lika stor fördel ha placerats först.

Under alla förhållanden skulle han givetvis ha haft sin plats först såsom den store idealist han är.

Vännen Åke är beklagligtvis ibland oss för litet. (Han har dock lovat ägna Djurgården mera tid, när han mera beständigt blir i Stockholm.) Han skulle annars ha ett stort arbetsfält i Djurgården; hans sunda omdöme, hans upphöjdhed över allt gnåt och gnäll och framför allt hans goda föredöme skulle kunna göra mycket av djurgårdarna, framför allt den unga stammen. Men, som sagt, han kommer väl...

A. H. Nilsson
S. M.

Åkes mästerskap var naturligtvis årets verkliga kraftprestation; en sexmilsloppning torde inte gå av för hackor i det väder, som rådde tävlingsdagen. Det fordrades en utomordentlig fysik. Och en icke ringa portion sunt förnuft, ty krafterna kunde ha spolierats genom ett oförnuftigt handskande med dem.

Åkes prestation var prima. Liksom Åke är själv. Hälsning.

*

Det är ett gemensamt drag över alla våra mästare. De besitta samtliga en egenskap, som alltid betraktats som den verkliga djurgårdarens energi! En energi, som det sprakar om; en energi, som böjt alla hinder; en energi, som icke vetat av några om eller men. Det är denna energi, som samtliga våra mästare främst vunnit genom.

Men iakttagaren måste med stor glädje konstatera en ny hjulpfaktor. Det har inte alltid, gunås så visst, funnits mycket över vid prestationerna av stil utöver energin och kraften. Med stil ha emellertid årets segrar vunnits, de må nu heta boxare, brot-
(Forts. sid. 40.)

A. Isaksson
D. M.

G. Tandberg
D. M.

H. Pettersson
D. M.

Å. Wetterlind
D. M.

SKIDSÄSONGENS FACIT: BÄST DJURGÅRDEN

Årets skidsäsong har varit den snörickaste och hårdaste på mycket länge, och skidlöparna ha som en given följd haft det mera ansträngande än någonsin, med en hel rad stora tävlingar. Det har därför ett ovanligt stort intresse att söka få fram en facit av den gångna säsongens tävlingar för att se vilka föreningar haft de största framgångarna.

Allt sedan skidsporten på allvar började idkas i Stockholm har *Djurgården* varit den främsta skidlöparklubben, och den är det alltså. Närmast ha förut om åren kommit Djurholmskamraterna med en trupp goda skidlöpare, och det har i främsta rummet varit dessa två föreningar, som kämpat om de främsta placeringarna. Närmast ha Framåt, Göta och för en tid Södermalm gjort sig gällande. I baktävling äro *djurgårdarna* ännu så gott som allnahärskande och där kunna inga jämförelser göras, varför en sådan måste inskränkas till längdlöpningarna. På detta område har under de senaste åren en stab goda löpare kommit fram i olika föreningar, vilkas resultat i år medfört en omplacering af föreningarna emellan.

Djurgården intar även efter denna säsong ledningen, men Djurholmskamraterna ha skjutits tillbaka från sin vanliga andraplacering av Hellas unga garde, som haft en i allo lyckad säsong. Hellas har från en tvivelaktig tredjeplacering 1921 ryckt upp på platsen närmast *Djurgården* och bl. a. för första gången i sin historia erövat ett lagmästerskap på 3 mil. En annan lika uppmärksammas frammarsch har gjorts av kamratkretsen på Lidingön, som från ett blygsamt intet ryckt fram i höjd med t. ex. Göta.

Djurgården är alltså främst med 179 poäng.

Dessa fakta framgå af en uppställning över erövrade pris under årets tävlingar. I denna ha alla allmänna och nationella

En herre har i Stockholms Tidningen roat sig med en statistik, som på sitt sätt är ganska rolig, men torde sakna alla förutsättningar för övrigt att tjäna det ändamål, för vilket den med all möda är uppställd. Vi meddela den här emellertid; den har ju alltid sitt värde som kuriositet och sin betydelse som djurgårdshistoriskt dokument.

Vem författaren är torde inte undgå någon; det är bara förvånansvärt att inte omdömcna om hans förenings prestationer fått breda ut sig ännu mera — och de om Djurgården knappats in ytterligare.

tävlingar medtagits, medan däremot t. ex. Söderföreningarnas och norra förstädernas tävlingar ej äro med. Däremot ha de individuella tävlingar å resp. sträckor i budkavlen och Djurholmsstafetten och liknande tävlingar medräknats. I övrigt är att märka, att hänsyn endast tagits till seniorernas tävlingar. Det visar sig därvid, att *Djurgården* hemfört 10 segrar, 1 andra, 3 tredje, 2 fjärde, 1 femte, 2 sjätte, 1 sjunde och 1 åttonde pris. Hellas siffror bli resp. 3, 6, 2, 3, 1, 2, 4, 2, Djurholms resp. 1, 5, 2, 2, 2, 3, 2. Fredrikshovs 3, 2, 2, 2, 1, 1, 1, 1. Lidingö-kamraternas 2, 0, 1, 4, 2, 1, 1, 2. Götas 0, 2, 4, 1, 2, 0, 1, 0 och Framåts 2, 2, 0, 0, 3, 3, 0, 0.

Ända t. o. m. åttonde pris ha här medtagits för att ge en så vitt möjligt riktig bild av ställningen. Med den vanliga poängberäkningen — 8 poäng för första, 7 för andra o. s. v. — får man följande inbördes ställning mellan klubbarna: *Djurgården* 128. Hellas 113, Djurholm 87, Fredrikshov 70, Järva och Lidingön 57, Göta 53 och Framåt 51.

Da dessa siffror likväl icke kunna sägas vara verkligt utslagsgivande, då en del pris

erövrats vid nationella tävlingar, där landsortsrepresentanter försämrat placeringen gett en skev bild af konkurrensen mellan Stockholmsföreningarna, ha vi, efter att ha borteliminerat dessa placeringar, fått en tabell, som mera överensstämmer med den verkliga ställningen mellan dessa.

*Djurgårdspaceringarna bli sålunda: 14, 3, 3, 3, 1, 2, 1, 1. Hellas 3, 6, 4, 3, 1, 4, 3, 3. Djurholm 2, 8, 2, 1, 3, 3, 2, 2. Framåt 4, 3, 1, 1, 5, 1, 2, 1. Järva 1, 2, 5, 4, 1, 0, 1, 0. Fredrikshov 3, 2, 2, 4, 0, 1, 2, 0. Efter dessa siffror, som äro verkliga placeringar i inbördes konkurrens blir poängställningar mellan klubbarna: *Djurgården* 179, Hellas 130, Djurholm 116, Framåt 92, Järva 78, Fredrikshov 77, Lidingö 59, Göta 56.*

Det är härvidlag att märka att t. ex. Joel Engströms placering i Vasaloppet eller Knut Bellanders 33:de plats å 3-milen vid N. S. räknas såsom segrar, alldenstund de båda vid dessa tillfällen blevo "bästa stockholmare".

Dessa siffror göra ej anspråk på att vara fullt korrekta, då mindre fel lätt kunna ha uppstått. Dock är det troligt, att ställningen mellan klubbarna är fullt tillförlitlig. *Djurgårdens* seger är given och likaså, att Djurholmskamraternas distanserats av Hellas. Den sistnämnda klubben hade för övrigt nått en högre poängsumma, om dess löpare deltagit i exempelvis Lidingöspelen och N. S:s tvåmilstävling.

Framåts poängsumma är märklig så tillvida, att de 92 poängen plockats hem af klubbens tre å fyra goda löpare. Bakom det vackra skalet finnes emellertid ingen verklig kärna, och vill Framåt vidare framåt med tiden, får den se till att skaffa nytt och ungt material. Ungefär samma är förhållandet med Fredrikshov, som har en relativt god trupp storrännare, men ingen reell grund att stå på. Djurholm torde knappast vara tillfreds med sin tredjeplats i fortsättningen, varför man kan vänta en än mera intensiv strid mellan representanterna för resp. norr och söder till kommande år.

Hallbergs

GULDSMEDS A.-B.

DROTTNINGGATAN 6

Kungl. Hovjuvelerare

IDROTTSPRISER

N. A. Hedjerson

GLASMÄSTARE · TAVELRAMSFABRIK

Tyska Stallplan 1 · Svartmangatan 24

Allm. Tel. 27 33 · Riks Tel. 35 66

TILLVERKAR SPEGLAR

LEVERERAR BORDSSKIVOR AV GLAS

UTFÖR GLASINSÄTTNINGAR

FÖNSTERPUTSNING

O. D.

Filial och Bostad:

Saltsjöbaden · Riks och Allm. Saltsjöbaden 129

PALLIN HAR ORDET

En tillfällighet förde oss en eftermiddag i mitten av den vinterkonstiga vårmånaden april till Djurgården, och när vi passerade bron, vad fingo vi se nere på isen, om icke en Djurgårdare, omgiven av "barn och blomma", åtminstone barn.

Som det var den nye guldmedaljören i Främjande, Flying i Stockholms Dagblad, och tillfället för övrigt var lämpligt, dröjde det icke länge, innan vidstående bild blivit tagen och en liten skidintervju var i full gång.

— Ja, sade vår vän Pallin, har jag inte gjort något annat gott här i världen, så har jag åtminstone lärt mina två barn älska skidloppningen, och det är för övrigt inte så litet, ty det kommer att icke ringa öka deras hälsa och deras glädje här i livet.

När jag var i deras ålder, fanns det ju i regel inte en människa, som sökte intressera en för skidloppning och ännu mindre giva instruktioner, och följden blev, att man inte stod på ett par skidor, förrän man var 20 år. Mina barn ha fått sina första par, jularna, sedan de fyllt 3 år. Och vilken skillnad är det icke på materiel och bindningar mellan vad jag hade ännu vid 25 års ålder och vad de hade, då de voro 7! Men det är ju en sak, som alla de skidlöpare känna till, som tillhöra den något äldre ungdomen, nämligen hur man själv hade, ja, icke kände till någon annan bindning än ett enkelt snöre genom remhålet, och stavarna, ja, de bestodo i bästa fall av en bambustav utan både kringla och spets.

Man kan gott säga, fortsatte P. icke utan en vemodfull blick i ögat, att det är synd om oss, som fått komma till full förståelse av skidloppningens välsignelser först framåt de 30 åren. En följd därav blir, att man aldrig blir någon "riktig" skidlöpare. Den som inte börjat tidigt, kommer inte långt...

— Ja, men, tillät vi oss inskjuta, du har ju i alla fall tagit skidlöparmärket!

— Riktigt, men detta är icke till följd av att man är en riktig skidlöpare, utan trots det man icke är det. Sådant kan nämligen hända, om man tränar tillräckligt. Och det har jag gjort. Jag har sent kommit in i skidloppningen, men begagnat tiden väl. Jag skulle nästan kunna säga,

att jag är ute varenda dag, i vinter exempelvis 45 gånger. Jag har nämligen upptäckt den hemligheten, som jag skulle vilja lära ut åt vår svensk, emedan så ytterst få känna till den, att *möjligheten att löpa skidor beror icke på temperaturen utan på om det finns tillräckligt med snö*. Den kunskapen handlar jag efter, men att det är ytterst få, som göra det, det syns nog i Djurgårdsbackarna. Så fort det är en grad varmt, finns inga skidlöpare ute — utom en och annan djurgårdsgrabb förstås, som får ens ansikte att lysa upp, men ungdomen håller sig borta.

Vad skidlöparmärket angår, så har jag för detsamma tills dato startat 12 gånger. Jag har lyckats två gånger och alltså fått brons och silver, men misslyckats tio gånger. Men jag tvivlar icke det ringaste på, att jag också en dag får guldmärket. Ty det är en av de fina sakerna med idrotten, och vilken kanske är något förbisedd, att det lär människan i högre grad än annars att sätta sig ett mål före och att nå det. Man ger sig ej förr! Särskilt för ungdomen är naturligtvis detta ett av idrottens stora värden, vilket kanske ligger förborgat för den, men verkar utan att de närmare sätta sig in i denna sak.

Men, fortsatte den talande, har jag sent kommit fram till skidloppningens lycka —

så sent att först en utomordentlig träning kan göra en i någon mån berättigad namnet skidlöpare — så skulle mina barn i stället komma med från början, det föresatte jag mig och det bör ju, och göra ju också, alla skidlöpande fäder och djurgårdare. Det målet satte jag mig också på idrottsvis före, och det har jag redan nått. Flickan, 13 år, följer med mig i vanlig promenadtakt, och hon har varit ute med mig 27 dagar i vinter, vilket är mycket för ett stadsbarn. Dessutom har jag låtit henne följa med på en skolfärd till Dalarna i vinter, då hon var en av de bästa, ej minst uppför backar, där hennes träning i Djurgårdsbackarna gjorde sig gällande. Och pojken, 16 år, han reder sig själv nu. Han har i vinter kört om mig regelrätt en gång och är redan fullfjädrad djurgårdare, som startat i våra tävlingar icke utan framgång två gånger. Så att nu skulle jag kunna släppa dem, målet är nått, de äro och förbli skidlöpare för hela livet — den kärlek för det fria och härliga skidlopparlivet jag väckt hos dem och underhållit med mycket arbete och icke små uppoffringar, den sitter i. Att arbeta med och för ungdomen är en stor och tacksam sak, som bringar välsignelse och vackra frukter. Måtte Djurgården ständigt erinra sig och handla därefter att hos ungdomen ligger D. I. F:s framtid!

P., som talat sig varm och talat med hänförelse och värme, drog nu andan ett slag, och jag passade på att inflika:

— Nå, hur trivs du annars i Djurgården?

— Utmärkt. Jag har haft åtskilliga påstötningar att gå in i andra föreningar, men mitt svar har varit och är: Jag kommer att stanna i skidlöparnas speciella förening. Där trivs jag bäst. Den förening som genom sin skidloppning och sina orienteringsloppningar etc. skänkt mig så många lyckostunder, den tänker jag stanna i. Jag är icke så mycket på sammanträdena, så att jag känner kanske icke så mycket medlemmarna och de icke mig, men jag träffar en del ute i skogarna och i skidspåren, där jag ofta sett de präktiga gossarna, och det är ju möjligt att en del av dem även sett mig.

Jag beklagar endast tre saker. För det första att jag inte kom in i Djurgården

Mattor & Gardiner

SVEAVÄGEN 45 · HÖRNET AV TEGNÉRSG.

Riks Tel. 15 109

Allm. Tel. 15 111

ALLA DJURGÅRDARE
ERHÅLLA RABATT

Sandströms

SPORTAFFÄR

BIRGER JARLSGATAN 23

är bästa inköpskälla för

IDROTTSMATERIAL

B R O T T N I N G

Brottningsäsongen är nu förbi, varför några sluttrader om dess verksamhet ej torde vara ur vägen.

För närvarande ser det ut som om brottningen skulle få uppleva en renässansperiod till vilken i så fall världsmästerskapens förläggande till Stockholm torde vara förnämsta orsaken. I varje fall är de intresserades uppfattning den, att entusiasmen för brottningen ej på många år varit större än nu, vilket naturligtvis är enbart glädjande. Vid ovanstående tävlingar lyckades en av våra representanter Fritjof Svensson att erövrade ett världsmästerskap — det första i föreningens historia — detta trots att bantamklassen, vari Svensson deltog, var tävlingarnas absolut hårdaste i konkurrenshänseende. En glänsande prestation således.

*

Med litet mera tur hade kanske även fjäderviktsklassen tillhört oss,

förrän så sent som 1915, för det andra att jag icke har mera tid att deltaga i föreningslivet, och för det tredje att jag genom min övertygelse och därigenom genom mitt arbete i någon mån kommit att någon gång motarbeta den kombinerade skidlöpningen, inom vilken vi ju ha så många av våra bästa skidlöpare, medlemmar, människor och friluftsfolk. Jag anser att en kombinerad löpare, sådan som Haug eller Einar Olsson är det styvaste, som finns inom skidlöpningen, men jag tror ej att den tävlingsformen har rot i den svenska jorden, om jag så får säga. Jag anser också, att resultatet av arbetet för densamma visar detta. Därför tror jag, att arbetet därför kunde användas för den svenska skidlöpningen bättre på annat sätt, exempelvis för den rena backlöpningen. Jag tror exempelvis, att om en så duktig hedersman som Nylund nedlagt sitt arbete för den kombinerade löpningen i stället för backlöpningen, så hade den svenska skidlöpningen stått högre nu än den gör. Och man handlar ju enligt sin övertygelse och sina åsikter, eller hur?

Ett gott bevis på det utmärkta kamratskapet inom Djurgården är emellertid, att skidlöparna så väl förstå att skilja sak och person. Aldrig har jag märkt den minsta antagonism mot mig personligen från dessa skidlöpare trots det jag angripit vad de säkert anse som en hjärtesak. Så skall det vara i en idrottsförening. Heder åt sådana medlemmar. Sammansatt av sådana skall Djurgården och dess skidlöpning alltid gå framåt.

Ala.

Allt ringa intresse till trots, all utbliven uppmuntran till trots, publikens köld till trots — till trots allt lever vår brottningssektion. Och utvecklar sig också. Får nya medlemmar. Och får från goda brottare.

Det är alldeles märkvärdigt, vilken energi dessa ynglingar ha. Varenda träningskväll samlas de fullt i lokalen och träna. Och träna. Utan att kanske ha den ringaste förhoppning att någonsin erövrade ett pris.

Det är idrottsmän, ty de leka sin idrott, därför att det är så förbållt roligt att hålla på.

men olyckan var framme och tillintetgjorde vår Gottfrids deltagande (arm-skada). Han gjorde i varje fall en förnämlig prestation — som tävlingarnas förnämsta domare. Även en tredje djurgårdare skulle emellertid hedra oss nämligen Hj. Skoglundh. Den som bevistade tävlingarna och prisutdelningen, måste erkänna, att det kolossala organisationsarbetet kört allt utmärkt i lås och för detta är Skoglundh värd allt beröm; vännen Hjalmars ande svävade överallt.

*

Förutom dessa glädjande resultat har som bekant bröderna Svensson i sv. mästerskapen ännu en gång hävdad sin överlägsenhet, genom att erövrade var sitt mästerskap.

När därtill kommer att pojkarna vid distrikten av 18 pris erövrade 14, vågar jag påstå att säsongen varit den mest glänsande för brottningssektionen; detta sagt utan att på något sätt förringa t. ex. Brandkårens prestationer (med endast fyra deltagare lyckades brandmännen hemföra tre mästerskap). Hade emellertid ej vännen Titus varit sjuk, är det troligt att även B-klassen hamnat hos oss. A-klassen voro vi däremot lite oroliga

för, men Herman Pettersson, den gamle hejaren, visste vad det gällde, och efter en glänsande och mångsidig brottnings hemförde han segern (tack Herman).

*

Vid senare tillsammans med Brandkåren anordnade tävlingar befastade bröderna Svensson ytterligare och som vanligt sitt renommé, genom att hemföra var sitt första pris, Gottfrid överlägset genom att expediera sådana motståndare som Brandkårs-Larsson samt vår egen duktige Söderberg på ett fåtal minuter.

När man sammanräknar resultaten måste man, motståndare till brottningen eller ej, glädjas eller hur. I världs-, 2 svenska- samt 3 distriktsmästerskap; det är resultat som ger goda löften för framtiden.

*

Sektionen, som för närvarande räknar ett 30-tal aktiva medlemmar, de flesta unga och entusiastiska, kommer säkert att till hösten än mer att utvecklas; varje annan medlem av föreningen som är intresserad för brottningen, är hjärtligt välkommen till vår sektion.

Som avslutning skulle jag som min personliga uppfattning vilja tillägga, att brottning jämte gymnastik, simning och skidlöpning — är den bästa motion i såväl fysiskt som moraliskt hänseende, varför jag är högst förvånad över att det ännu finns medlemmar, som helst skulle vilja se denna härliga sport ställd på avskrivning inom föreningen.

*

Till slut ett hjärtligt tack till samtliga kamrater inom sektionen för vad som utträttats under säsongen och för gott samarbete.

Schucke.

TACK.

Till alla dem som bidragit till den storartade minnesgåva som jag genom Axel Schörling fått mottaga framföres härmed mitt innerliga och varma tack.

Stockholm den 1 maj 1922.

Fritjof Svensson.

Nils Löfström juvelerare gravör Kungsgatan 19

B O X N I N G

Jag har inte hunnit med min tabell till detta nummer — har nämligen inte haft tidningsmaterialet fullt samlat. Ej heller har jag fått manuskriptet till sammanfattningen. Båda sakerna stå således över ett nummer.

Avslutningen, inte bara på Djurgårdens utan även på Stockholms, boxningssäsong blev våra mästerskapstävlingar, som ägde rum den 5 maj.

De voro anordnade liksom förra årets, med två klasser, ett utmärkt trevligt arrangemang, som det är förvånansvärt att icke flera föreningar följt.

Beklagligtvis blev inte publiktillströmningen så stark, som vi hoppats. Men timmen var sen på säsongen, och det är förresten alltjämt ont om pengar. Kanske var förresten publiktillströmningen mindre av den anledningen, som Sv. I. T. gissade på, att, genom att Djurgårdens boxare äro för mycket stilboxare och för lite sluggers, och detta ännu icke blivit publikens smak, några bättre sensationer icke voro att vänta.

Nog av: salongen var välbesatt, av en förstasigppåarepublik, som blev storbelåten med kvällen.

Matcherna gingo alla till slut, utom en som avbröts för skada, och hade ungefär följande förlopp.

Mästerskapssklassen:

Allan Nettelbladt vann flugviktsmästerskapet. Det har den lille kuren ärligt förtjänat, ty han har trots sina goda insikter i boxning varit så gott som utan framgångar under hela säsongen. Roos expedierades först i en lekande match och Wolff sedan i en pigg och trevlig uppgörelse, där de båda första ronderna voro ovanligt jämna.

Bantammästerskapet gick till Bertil Westergren. Det gäller om honom detsamma som om Nettelbladt, att mästerskapet blev litet balsam på motgångarna under säsongen. Härfint tog W. först hem segern emot mycket lovande Edmark, specialist på avståndsboxning, men utan erfarenhet. Hård och ettrig blev sedan finalen mot svenska pappersmästaren Evert

FÖRENINGSMÄSTARE:

Pappersvikt:

ALLAN NETTELBLADT

Bantamvikt:

BERTIL WESTERGREN

Fjädevikt:

OSCAR ANDRÉN

Lättvikt:

GUSTAF BERGMAN

Weltervikt:

OSCAR KJÄLLANDER

*

I mellanvikt och lätt tungvikt utdelades inga mästerskap. Enligt tävlingsbestämmelserna kunde mästerskap ha utdelats, om aspiranter ställt upp och gått match mot av tävlingsledningen utsedd motståndare. I så fall hade Gustaf Karlsson (mellanv.) och David Lindén (lätt tungvikt) genom match mot varandra kunnat erövrva var sitt mästerskap, men båda voro skadade.

Karlsson, som även fick se sig besegrad.

Att Andrén, allra helst i Erikssons frånvaro, skulle erövrva fjädeviktsmästerskapet var utom allt tvivel, om man också icke var riktigt säker på vad Östervall, som varit i Örebro hela säsongen, dög till. Men Andrén vann som han ville.

Likaså gjorde Gustaf Bergman i lättvikt, ännu mindre förvånansvärt förresten, då han väl inte tar förlust

EXPEDITIONEN

är

i. o. m. 15 maj

ute vid

**TRANEBERGS
IDROTTPARK**

Expeditionstiden

tisdagar och fredagar 6—9 e. m.

av någon svensk i klassen. Rosenberg var opponenten, ett lätt men hårdfällt byte, som tålde stryk i "fantastiska kvantiteter" (I. B.).

Welterviktsmästare blev aggressiva men icke stilboxande Kjällander, som gav nyvordne brandsoldaten Höglund huden full.

Sedan hade vi inga fler klasser, ither att de tyngre herrarna slagit sönder varandra här och där före mästerskapet.

Juniorklassen:

Bantamherrarna Sjöblom och Björklund friskade på vårdslöst och med så mycket av ungdomlig intensitet i slagen, att de stapplade lingoninsyltade i frånvarande stadium bägge två matchen igenom. Björklund vann.

I fjäder mötte Lundén som förste motståndare Avén, som resolut klappade bort Lundéns försök till boxning högre stil och till och med höll på att få honom ut redan i första ronden. I den andra bröt domaren sedan Avén skadats ovanför högra ögat. — I finalen mötte Lundén Malmkvist, som förut i en ojämn match låtit Olsson hänga upp sig på raka stoppstötar. Finalen blev avståndsboxning i tre ronder, som Lundén vann.

Lättviktsfinalen gick mellan Malmström och Wickström, sedan den förstnämnde besegrat Lundin. Kampen mellan finalisterna bjöd på kvällens enda knockdown, i det aggressive Malmström träffades av en väderkvarnsvinge i andra ronden och vilade sig till 7. Efter den betan undvek Malmström de vilda svängarna och segrade rättvist.

*

Utom detta är att vid säsongens slut utom till sektionstyrelsen till "Lasse" och "Conte" uttala ett hjärtligt tack för deras enorma intresse och hjälp samt deras arbete, som nog inte alltid varit så tacksamt.

Säsongen har varit ståtlig. Alla som därtill bidragit önskas en härlig sommar och ett hjärtligt "på återseende" i höst, då säkert en än mer ansträngande säsong börjar.

Am.

Sjögrens priser äro vackrast och billigast Drottninggatan 80

F O T B O L L

Säsongen har inte gjort sig någon brådska. Vilket naturligtvis i sin tur bidragit att förhåla tiden för inställesen av spelarnas form.

Vilket för visso visat sig.

Det förefaller mig emellertid, som om vår fotbollsäsong i år kan bli bättre än föregående år. Många tecken tyda på det. Och så bör Macs insats naturligtvis kunna lämna *några* spår efter sig redan nu, om också icke detta första år av alltför omfattande art.

Vad som framför allt fått mig att tro på lagen är deras sätt att i år gå till föreliggande uppgifter; allvaret, målmedvetenheten, intresset har präglat förberedelserna.

Naturligtvis invänder mången förnumstigt: se på A-laget så dåligt det har spelat.

Det är sant, men ha ni inte samtidigt lagt märke till, att hur dåligt laget än spelat — och det må vara det förlåtligt på grund av dess bristande träning — så har det i sina tre matcher arbetat och legat i, bestått av intresserade och energiska medlemmar. Och om målsiffrorna icke precis varit någon behållning, så har i stället denna ambition varit det. Till fullo.

Samma sak med ett annat av våra lag, som varit i aktion, B-laget. Det är inte samma B-lag, som i fjol. Inte mer än en man av förra årets lag finns kvar och det nya, kolossalt unga laget spåddes ohyggliga motgångar i den hårda konkurrensen i Klass I. Men hur gick det i den första provande matchen, mot Aikå B? Inte nog med att laget lyckades vinna, efter ett synnerligen segt arbete naturligtvis (2—1), utan det presterade stundtals saker, som, den "tidiga" säsongen till trots, förvisso förklarade dess upphöjelse till rang och värdighet av första reservlag.

*

Vårt föregående år var i fotbollsavseende, minst sagt, svagt. I viss mån berodde det väl på en oförklarlig håglöshet här och där, i många fall även på medvetandet av den ofullständiga träningen (Traneberg); men mest på att säsongstarten skedde i motvind.

Ty det är viktigt för hela säsongen, hur starten blir; en lycklig start föder optimism och spelglädje, så visst som en dålig början stämmer ned humö-

MATCHPROGRAM

A-LAGET.

- 2 juni Hammarby (Sv. s.).
- 5 juni *Sleipner (Sv. s.).
- 11 juni Eskilstuna (Sv. s.).
- 12 juni Råsunda el. Sundbyberg (D. m.).
- 15 juni Aikå (Sv. s.).
- 18 juni *Norrköping (Sv. s.).

B-LAGET.

- 23 maj Lidingön.
- 30 maj Reymersholm.
- 6 juni Råsunda.
- 13 juni Bollklubben B.
- 20 juni Sundbyberg.

C-LAGET.

- 1 juni Linnéa C.
- 8 juni Olympia B.
- 15 juni Marieberg B.
- 22 juni Norrmalm.

D-LAGET.

- 24 maj Nacka.
- 7 juni Reymersholm B.
- 14 juni Sundbyberg B.
- 21 juni Värtan B.

E-LAGET.

- 22 maj Aikå E.
- 29 maj Karlberg.
- 19 juni Reymersholm C.

JUNIOR-LAGET.

- 2 juni Aikå.
- 9 juni St. Erik.
- 16 juni Thule.

ret och smular sönder motståndskraften.

Vår lyckliga start i år måste därför föra en god säsong med sig. Det är jag övertygad om.

Och vi alla, som inte kunna få vara med för våra trasiga bens skull, för vår ålder och för vår oskicklighets skull, önska hela det fotbollande Djurgården en glad och angenäm säsong.

*

Hur alla våra lag komma att se ut är väl just nu litet svårt att säga. Ungefär så här blir det väl troligtvis.

A-lagets kedja, för att börja med dess hittills svaga del, torde reda sig bäst med att sätta följande aspiranter som ordinarie: Karlstrand, Sune, Karlberg, Hagberg, Gotte. Frågetecknet är förra årets uppdykande forwardsnamn, Hagberg, som hittills varit bra crörlig och initiativfattig för att riktigt kunna godkännas. Men kanske han blir acceptabel mellan sina fjolårsgrannar Karlberg och Gotte. — Om Ragge Wicksell kommer med får en av våra övriga tre goda halvor, Sundberg, Köping och Öijermark —

eller Ragge själv — gå ned som högerback. För min del tror jag, att Öijermark skulle bli BACKEN i Stockholm om han tränade in sig på den platsen. Men det där lägger jag mig inte i. — Hemming och Rudén komplettera A-elvan, som genom samspelning, träning och gott fighterhumör borde kunna bli ett av årets allra förnämsta lag.

*

Vårt *gamla* B-lag har efter en viss självupppoffring, som hedrar det gamla gänget, lämnat plats för ett yngre lag, nästan identiskt med föregående års C-lag. Detta nya *B-lag* är ungt och friskt, här och var nästan för ungt tycker man. Nåja, att vara ung är ju i allmänhet intet fel, men det kan många gånger vara otillräckligt. T. ex. när det gäller att spela fotboll mot gamla rutinerade spelare. — Men vi tro på laget, trots men även tack vare dess ungdom och hoppas att dess framgångar i fortsättningen bli av samma överraskande och glada natur, som i debuten, mot Aikå B. — Laget är angivet att få följande utseende, från mål till v. y.: Björnungen-Johansson; Bigge Carlsson, Karl Andersson I; Conte Jonsson, Ivar Andersson, Karl Andersson II; Gotte Pettersson, Lingvall, Keva Fagerberg, Levin, Brolin.

*

I *C-lagets* skepnad uppenbarar sig i år föregående års B-lag. Förändringarna äro små; av lagets spelare under föregående år äro Burman och Lulle Johansson i Tyskland och Levin i B-laget, replacerade av Arve, Österqvist och Stenberg. Laget har således kvar sin gamla samtränade stomme, som borde göra sig synnerligen bemärkt i Klass II. Ätminstone i att inte släppa in mål, ty försvarret och halvbackskedjan är bålstarkt. Däremot är forwards-kedjan inte så över sig, och på ett par tre håll alldeles för litet aggressiv och för mycket rädd. Detta senare kom väl till synes i första matchen i år (mot Hammarby C, 1—1) och var nog en av orsakerna att den orädda centerns arbete blev förspild möda genom andras omsorg om benen. — Laget, som består av Bergvall; R. Sundberg, Stenberg; Rossvall, Ekberg, Arve; Widgren, ?, Schlaaf, Berglund, E. Sundberg, bör, som sagt, hävda Djur-

ALLMÄN IDROTT

Jag kan inte erinra mig att Djurgården någonsin förut haft inomhus-träning en hel vinter. Knappast inom-hustävlingar.

Men den gångna säsongen stod Östermalms Läroverks gymnastiksal en timme i veckan till vårt förfogande. Och utnyttjades av en hel del djurgårdsynglingar, ibland rent av många.

Fråga är emellertid om denna inom-husträning bedrevs på ett riktigt för-ståndigt sätt. Visserligen gav gamle idrottsexperten Edv. Nordberg då och då ett gott råd, och visserligen stack intresserade Åberg någon gång emellan med en liten välbehövlig anvisning — men i det stora hela var det för litet plan över arbetet. Pojkarna fingo inte ut den nytta av träningen, som säkerligen skulle ha kunnat skaffas dem.

Jag tvekar inte att för detta delvis ta på mig skulden. Såsom sektionens ordförande. Och har inga andra ursäkter än att min tid nog inte räckte till — vilket jag inte beräknat.

Som nu förhållandena emellertid blevo i all sin oreka vunno vi emellertid något, nämligen att något så när samla ynglingarna, få dem tillsammans med varandra, och det borde ha varit en vinst så god som någon.

Man lär. Och till nästa säsong — vi ha denna träningsstimma så länge vårt kontrakt med läroverket varar — måste det bli helt annorlunda.

gårdens alltid goda ställning i Klass II, och är säkerligen kapabelt att över-raska med en finfin placering.

*

Förra årets segerrika, välspelande elva i Klass VIII gör emellertid det verkliga hoppet. Ända upp till Klass III. Som *D-lag*. — Det blir ett bra mycket arbetsammare jobb att vinna nu; i år duger säkerligen icke promenadtakten i Klass VIII. Och inte lär det väl heller bli fem dussin vinstmål. Men att laget, så ungt och oerfaret det nu än må vara, kan placera sig fint, därom råder nog inte tvivel, om bara... Ja, om bara laget kan hålla upp sitt goda spel mot de långt hårdare och kraftigare motståndarna i denna klass. — Det blir, som jag nämnt, i det stora hela det gamla E-laget. Måhända kan inte Nordberg f. n. påräknas, t. v. icke heller Palm.

FÖRENINGSMÄSTARE

GRENHOPP:

R. Sjöblom, 219 cm.

MELLANHOPP:

R. Sjöblom, 350 cm.

ST. LÅNGDHOPP:

V. Granbacka, 288,5 cm.

ST. HÖJDHOPP:

V. Granbacka, 135 cm.

SERIESEGRARE

GREN- O. MELLANHOPP:

R. Sjöblom, 211 och 219 cm. + 303,5 och 350 cm.

ST. LÅNGD- O. HÖJDHOPP:

Seniorer:

V. Granbacka, 278 och 288,5 cm. + 130 och 135 cm.

Juniörer:

A. Hellberg, 243,5 och 251 cm. + 110 och 120 cm.

M A C

är engagerad som fotbollstränare hos oss! Det vill med andra ord säga att herrar fotbollsspelare skola infinna sig ute på Traneberg, där tränaren träffas varenda kväll.

Och frågan om "vem i målet" är väl också aktuell. Namnförteckningen får alltså anstå, allra helst som laget självt icke torde vara på det klara riktigt med densamma.

*

Hur slutligen *E-laget*, som uppflyttats från Klass VIII till Klass VI, kommer att se ut, vet jag inte. Förmodligen blir det ett rätt nytt lag, kanske uppbyggt på de stolta lämnin-garna av ett fordom storslaget *D-lag*. Att det finns tillräckligt med spelare för att fylla både *E-laget* och flera lag till, är då säkert. Inte vet jag heller, vem som blir ledare, om inte det ansvarsfulla uppdraget lägges på Thure Lundbergs axlar? Vi få hoppas att detta frågetecken inför laget blir ett utropstecken.

*

De flesta av timmarna åtgingo till serietävlingarna i inomhusidrott; den ena omfattande st. längdhopp och st. höjdhopp, den andra grenhopp och mellanhopp.

I vardera grenen tävlades sex gånger; segrare blev till slut den, som hade de två bästa sammanlagda resultatet, efter att ha deltagit i minst tre tävlingar.

De gymnastiska hoppen — gren- och mellanhopp — samlade få deltagare och det var i allmänhet endast Sjöblom, Nordberg och Nylund som tävlade om första platsen.

Sjöblom vann på sin kolossala kraft. Det har blivit en grann typ av den pojken, det är bara behärskning och balans, som fattas, för att full rättvisa skall kunna göras hans eminenta talanger.

Då har Nordberg i högre grad stilen än Sjöblom, speciellt i grenhopp, där han klarar höjderna i perfekt stil, som bara saknar tillsatsen av kraft. Nobbe har emellertid ett fel. Han sysslar med för mycket och kan inte nå fullkomning därigenom i något. Men det är naturligtvis roligt "att hålla på med allt möjligt" — och så länge idrott sålunda är lek, så idrotta hur du vill Nobbe.

Den tredje egentlige deltagaren var Bernt Nylund. Som de båda andra har han också sitt fel: Bernt är för rädd att "satsa i". Och så är nog

Inom Djurgården påstås det alltid på våarna, att "i år blir juniorlaget 'jädtritt' fint". Och denna vår är traditionerna trogen i det fallet; laget blir återigen "jädtritt" fint. Den skillnaden är det emellertid i år mot förr om åren att — man nästan är beredd att tro på detta "jädtriga" juniorlag, ty en hel del av förra årets juniormästare finnas kvar. Varjämte alla våra fotbollsungdomars entusiastiske vän, gemenligen kallad Lasse, ägnar detta vårt yngsta lag alla sina omsorger. — Inga namn ha sipprat ut. Vi hoppas att de representera den verkliga överraskningen.

*

Om vårt gamla ärorika *oldboyslag*, fordom alla djurgårdares förtjusning, på sistone det verkliga sorgeämnet, är för dagen intet att berätta. Beklagligtvis och sorgligt nog. *Ala.*

inte Bernt smidig nog för ett par sådana idrottsgrenar.

En och annan har dessutom "gästhoppat". Bland dem Pihl och Elm. Det var synd, att de inte voro oftare däruppe, ty båda, som alla läroverkspojkar vältränade genom sin förträffliga gymnastik; voro förstklassiga, den förre i mellanhopp och den senare i grenhopp. Calle Karlstrand, gammal duktig grenhoppare var också uppe en gång, men försvann beklagligtvis omedelbart.

I de andra båda inomhustävlingarna var deltagarantalet av lätt förklarliga skäl större: stående längdhopp och stående höjdhopp ligga lättare till att öva än de båda gymnastiska hoppen.

Ibland var det ända upp emot dusinet deltagare, men någon strid detta till trots om åtminstone första plats var det aldrig.

Granbacka stod nämligen i en klass för sig i båda hoppen. Först och främst genom sin väl inarbetade stil, som tydde på mångårigt sysslande med dessa idrotter, men också genom sin kraft. Den jämförelsevis lille mannens sätt att i stående höjd gå över ribban med denna "ålning" var förstklassigt och hans behärskade framslängande av benen i stående längd var perfekt.

Bland de övriga längdhopparna borde Brodin kunnat nå långt bättre resultat än han gjorde, men han tränade för litet och kom för övrigt med rätt sent på säsongen. Pihl var också med en gång och var naturligtvis med sin naturliga spänstighet i stånd att utan ansträngning den enda gången han var med lägga sig närmast efter Granbacka. Han skulle träna Pihl, Gunnar; det skulle bli en idrottsman.

Törnkvist var näst bästa höjdhoppare. Hos honom fattas stilen. Han går över höjderna enbart på sin kraft; är förresten för spänd och stel, när han hoppar.

Av de övriga ungdomarna torde emellertid Sörlander lika väl här, som han är i "vanligt" höjdhopp, bli vår

(Forts. från sid. 33.)

tare eller skidlöpare, segrarna. Och det är, som sagt, en stor tillfredsställelse.

Måtte vi nu inte gå all kulturs öde till mötes utan i vår utveckling få behålla vår energi och vår kraft.

Så att vi få rista många mästares runa ännu.

Ala.

PRISUTDELNING

för

VINTERSÄSONGENS TÄVLINGAR

äger rum

å

TRANEBERG

fredagen den 9 juni kl. 7.30 e. m.

Därefter DANS etc.

bästa man, men Sörlander har inte kunnat träna, som de andra skolynglingarna, naturligtvis för studiernas skull. Men han kommer väl igen.

Unga Nylund och gamla Schörling ha också varit med i tävlingarna. Den gamle fotbollspelarens stil och teknik var överraskande god, för att inte tala om den fysiska konditionen i allmänhet. Nylund var i dessa grenar som de andra litet stel och tung.

Den ende junioren som fullföljt tävlingarna i enlighet med bestämmelserna. Resultaten äro icke precis lysande men goda; han har under alla förhållanden säkerligen haft nytta av att vara med.

Resultaten av serietävlingarna se ut sålunda:

Gren- och mellanhopp.

1. R. Sjöblom,
211—219 cm. + 303,5—350 cm.
2. N. Nordberg,
211—214 cm. + 302—331 cm.
3. B. Nylund,
197—189 cm. + 255—255 cm.

M A C

är engagerad som fotbollstränare hos oss! Det vill med andra ord säga att herrar fotbollsspelare skola infinna sig ute på Traneberg, där tränaren träffas varenda kväll.

St. längd- och höjdhopp.

Seniorer:

1. V. Granbacka,
278—288,5 cm. + 130—135 cm.
2. N. Törnkvist,
264,5—265 cm. + 122,5—130 cm.
3. B. Nylund,
255—256 cm. + 125—125 cm.

4. A. Schörling,
251—253 cm. + 120—120 cm.
5. T. Svennberg,
217—247 cm. + 117,5—120 cm.

Juniorer:

1. A. Hellberg,
243,5—251 cm. + 110—120 cm.

*

I samband med serietävlingarna gingo föreningsmästerskapen i samma grenar.

Den 3 mars tävlades i grenhopp och stående längdhopp.

Sjöblom vann grenhoppet med sitt bästa resultat under vintern; om han inte kört ut sig hade han säkert klarat en höjd till, bortåt 225 cm. eller så. Detta föreningsmästerskap blev Sjöbloms första; han är förstklassigt välförtjänt utav det. Med allra största säkerhet blir det inte det sista, måhända dock det minsta, mästerskap som han kniper.

Nordberg och Nylund samt Pihl voro de övriga deltagarna.

I stående längdhopp vann förstas Granbacka, på sitt bästa resultat 288,5 cm. Brodin, två i seniorklassen, måste se sig slagen av junioren Pihl, som nådde 279 cm., så där i förbifarten som ett litet intermezzo under den under tävlingarna pågående korgbollsträningen.

Prislistan må i övrigt tala om, hur det gick:

Grenhopp:

Seniorer:

1. R. Sjöblom (för. mästare) 210 cm.
2. N. Nordberg 214 "
3. B. Nylund 189 "

Juniorer:

1. G. Pihl 200 cm.

Stående längdhopp.

Seniorer.

1. V. Granbacka (för. m.) 288 cm.
2. E. Brodin 276,5 "
3. B. Sörlander 261 "
4. R. Sjöblom 259 "
5. N. Törnkvist 257,5 "
6. B. Nylund 256 "
7. A. Schörling.
8. N. Bolling.
9. E. Broberg.

"DAGBLADETS"

Man tycker att det borde vara fullständigt överflödigt att varje år så här dags tala om för idrottsmän att "Dagbladets" står för dörren. Och det är också onödigt på många håll.

Sorgligt nog behöver man det emellertid i Djurgården, och där behöver man inte bara tala om det; helst skulle det behöva domsbasuneras ut, för att det skall höras.

Har jag inte rätt?

Se på resultatens av vårt deltagande!

"Dagbladets" har nu gått nio gånger utan att Djurgården, utom i början, förmått att i "Dagbladets" historia reservera några sidor åt sig, knappast ens några futtiga rader.

Och detta endast tack vare en förbåld slöhet.

Just slöhet, ty det har ingen enda vår rätt något tvivel om att Djurgården genom allmän anslutning bort kunna mobilisera ett lag, som varit kapabelt att gå in bland de femton bästa (vilket skulle varit en hedrande placering).

Detta är ett så pass genant förhållande att det genom sitt årliga upprepande börjar närma sig till att bli en verklig blamage för vårt kära djurgårdsnamn.

Vi ha emellertid en chans att undgå denna nesa.

Genom att nu, den 28 maj, å "Dagbladets" tionde festdag, göra bara detta lilla: *bjuda till*.

Här får ett litet antal entusiaster år efter år offra tid och pengar och humör för att ideligen käxa på ett flertal ynglingar, för att kunna jämka ihop till åtminstone 30 man. Månader i förväg måste dessa verkliga medlemmar av Djurgården, verkliga därför att de brinna av iver att sprida en smula glans åt djurgårdsnamnet — månader i förväg, säger jag, måste dessa medlemmar börja sitt arbete, för att sedan, på DAGEN, se allt, som de dessa månader levt för och arbetat för, vara en fullständig illusion.

Här får ett litet antal... medan alla de andra, som ha ett par kraftiga ben och starka lungor, makligt sitta hemma.

"Dagbladets" går i år för tionde gången.

Kan inte det väcka upp er!

Låt det för en enda gångs skull bli något utav.

Djurgården är nämligen detta år i tillfälle att ställa upp lag, som i styrka äro våra tidigare lag, t. o. m. de i "Dagbladets" begynnelse, överlägsna. 30 fullgoda namn till ett seniorlag skulle jag kunna nämna på lika många sekunder. Och ändå kan det hän-

ga på ett hår att vi icke få något lag alls, ither att det hos flertalet saknas känslan för samhörigheten med de andra, saknas förmågan att se i stort, se på föreningen med bortseende av det personliga.

Men nu skola vi samlas. Inte sant? Alla äro med denna gång. Ingen enda av de uttagna nekade att ställa sig till disposition.

Jag är absolut övertygad om, att det i år kommer att gå bra, ty jag har sett pojkarna. De äro att lita på, många ha begått sin träning med det allra största allvar, ha det verkliga intresset och entusiasm för loppet. Och allt flera ynglingar börja dyka upp.

Vad alla måste gå in för såsom en hederssak, måste vara tecken på en man, är att ett givet löfte om deltagande inte får svikas. Var och en, som lovat komma, måste betänka, att om löftet svikes, 29 andra ynglingar därmed äro ur leken!

Så må vi då hoppas att berättelsen, för visso ett stycke idrottshistoria, om det tionde "Dagbladsloppet" även måtte lämna plats för en helsida om Djurgården.

E. A.

Juniorer:

1. G. Pihl	279 cm.
2. A. Hellberg	251 "
3. S. Hammer	245 "
4. C. Thorsell.	
5. L. Jonasson.	
6. G. Isaksson.	

MAC

är engagerad som fotbollstränare hos oss! Det vill med andra ord säga att herrar fotbollsspelare skola infinna sig ute på Traneberg, där tränaren träffas varenda kväll.

De återstående mästerskapen gingo den 10 mars. Deltagareantalet var även denna gång ansenligt i betraktande av de rätt svåra grenarna.

Mästerskapet i mellanhopp gick till Sjöblom, som även i denna gren på sista serietävlingsdagen gjorde sitt bästa hopp, 350 cm. Endast Nordberg kunde tillnärmelsevis komma i hans närhet — och utom honom över 3 meter. De övriga resultaten voro svaga. (Forts. i nästa n.r.)

FRÅN KAMRATERNAS KRETS

Emigranter.

Lulle Johansson, fotbollsspelare i Djurgården — tyvärr inte desslikes bandyspelare — gav sig härom dagen ut i vida världen för att söka mark i Tyskland.

Dessförinnan gav sig vår lovande mellanviktsboxare, *Håkan Karlsson*, iväg till Amerika för att söka jobb.

Båda komma väl igen så småningom.

Immigranter.

Calle Runn, nyligen hemkommen från Argentina, solbränd och reslig som vanligt, men med en liten malarialäng i kroppen. Han reser i dagarna till Småland för att rekreera sig och blir kanske senare på säsongen synlig i något av Djurgårdens reservlag.

Från Gävle har invandrat i staden *Eric Almlöf*, vår gamle champion och svensk mästare i diverse idrottsgrenar. Han skall inte representera Fredrikshof, om han nu deltagit i några tävlingar, utan naturligtvis Djurgården.

Dekorerede.

På årsmötet erhöles *Fritjof Svensson* och *Eric Almlöf* hedersmärket, på de gamla innehavarnas förslag, välförtjänt och på sin plats.

Stockholmsmästare.

Det är ingen hejd med Djurgårdens mästerskapshävande i år. Helt plötsligt ha vi fått sju mästare till.

I korgboll.

Våra käcka nyaelementarare, naturligtvis representerande sin skola, uppnådde denna utmärkelse för några dagar sedan. Efter en storslaget och segerrikt genomkämpad tävling.

Laget bestod av bara djurgårdare, sju stycken. I *djurgårdsdräkt*. Vilket hedrar pojarna.

Stockholmsmästare i korgboll äro således: *Bo Ericson* (målv.); *Hult*, *Sjöblom*, *Sörlander* (backar); *Gunnar* och *Ragnar Pihl* samt *Ehn* (forwards).

Nybakad ingenjör.

Ovanstående teckning låna vi ur "Exponenten", Tekniska skolans Maskintreas årsskrift. Bilden är en rätt lyckad sådan av hr djurgårdaren Öijermark, om vilken f. ö. också följande berättas i numret:

Döden är skoningslös mot oss i år. Redan ha två unga, friska pojkar lämnat oss. De ha följts av två till, lika meningslöst fällda av liemannen, som det alltid förefaller vara, när ungdom offras.

CONRAD ANDERSSON

hade varit sjuk länge, men vi hade aldrig förlorat hoppet att få se den öppne, glade, vänsälle kamraten ibland oss igen. Och ideligen fick vårt hopp näring genom de goda meddelandena. Men så kom slutet efter ett långt, tåligt buret lidande.

Hav tack, Conte, för ditt soliga leende.

WILLIAM PETERSSON

honom grep Döden mitt i hans hjältemodiga kamp för en annan människas liv mot den obarmhärtige. I denna kamp förlorade han och sjönk i djupet med sin kamrat. Såsom han levde, så dog han; hela livet var för honom ett enda sportäventyr, som han gav sig in i med hela sitt ungdomliga vikingahumör. Säll honom då, som aldrig fick erfara ålderdomens skröplighet.

Hav tack, Ville, för ditt mod, din friskhet och ditt kamratskap.

Abbe diskuterar båt.

— — — och när man ska' bygga en motorskorv, ska' man först och främst tänka på att den blir lättrodd.

Förestående skämtsamma notis är icke fullt på sin plats i dessa dagar

då unge Öijermark drabbats av djup sorg. Den andra maj på aftonen avreste hela den nyexaminerade ingenjörsklassen till Berlin. Det var först efter stor tvekan som Abbe följde med, ty hans fader genomgick just en svårare sjukdomskris. Tillståndet syntes hoppfullt, men sent på kvällen, just medan sonen rullade söderut, avled fadern.

Livet är många gånger grymt.

Väntad immigrant.

Fred Skoglund har aviserat sin snara hemkomst. Han är hjärtligt välkommen. Vi minns med särdeles sympati hans varma intresse för vår allmänna idrott, vars bästa representant han vid utresan 1920 var. Desslikes behöves han till Dagbladet.

Ny medlem.

Gotte Johansson j:r har anmält sitt inträde i föreningen, rekommenderad av Blanche och Gotte Johansson s:r. Våra allra hjärtligaste lyckönsknigar.

Ständiga.

Likmätigt stadgarna ha årets svenska mästare förklarats för ständiga medlemmar. Av de sju voro emellertid fem redan dessförinnan ständiga medlemmar — och svenska mästare — så att det endast var *Evert Karlsson* och *Gustaf Bergman*, som upptogs i kretsen av våra berömda.

En avfälling.

Ovanlig händelse.

Svedelius har ansett det förenligt med sina intressen att hädanefter representera I. K. Göta.

Vi tacka honom för den tid han var hos oss och för hans insats i idrottslivet inom vår förening och önska honom lycka till i sin nya omgivning.

Utvalda.

I stadslaget mot Göteborg i fotboll återsågos *Rudén*, *Henning* och *Smedberg*. Alla tre hörde till planens bästa spelare och hedra djurgårdsnamnet.

Aterbördad.

A-lagets synnerligen efterlängtade centerforward har äntligen återkommit till huvustaden. För vilket för-

PÅ VALFÅNGST MED

CALLE RUNN

Ja, så är man då åter i gamla hederliga Eken igen efter närmare 3 års små äventyr i Sydamerika. Uppmanad av vännen Ala att för "Djurgårdaren" nedskrivna något om livet på andra sidan, ber jag om tillgift för små brister här och var.

Är det någon som läst "Odågens" böcker. En av dem var emellertid upphovet till min resa ner till Sydpolesön Syd Georgia för att pröva på valfångst.

Förr i världen var det svårt att få arbetare till valfångst. Det betraktades då som straff att under en längre tid dväljas på ett fångstfartyg eller station, långt borta från all civilisation. Gubbarna blevo då "sjanghajade", d. v. s. de söpos fulla, oftast med hjälp av små piller, forslades sedan ombord och vid uppvaknandet voro de många mil ut till havs.

Så behövs ej göras nu för tiden. Man tar blott reda på gubben som har hand om det hela, ger honom en "hacka" om man har något till övers och saken är klar.

På den "vindompa" där Göteborgs-Jerker och jag logerade före avresan bodde skepparen på valbåten och några andra "kurrar". Av värden fingo de några litrar som färdkost, vilka instuvades omsorgsfullt i en kappsäck och anförtröddes åt en norsk "gutt". Färjan mellan Buenos Aires och Montevideo går regelbundet vid 9-tiden varje kväll och vid den tiden samlades allt vad löst folk fanns i hamnarna för att beskåda avfärden. Det var ju ej vackra Guds barn som för en längre tid skulle bli mina kamrater. Men har man givit sig i leken — så får man ro'n i land!

Så småningom kommo vi ombord och färjan lade ut för att i nattens mörker sträva mot Montevideo.

Sovkojer fanns under däck och snart dansade den ene kologen ner efter den andre sedan intet mer kunde kramas ur flaskan.

Calle Runn har kommit hem. Lång, reslig, brun och garvad, klämmig på alla sätt uppenbarade han sig härom dagen i staden och väckte sensation i telefon.

Han har haft en härlig äventyrstid, som naturligtvis en annan stugusittare måste avundas honom. Han har haft någonting att vara med om och har något annat att berätta än om små bagateller från Stockholms trånga horisont.

Här i tidningen kommer han att berättat en del, och han gör det så att reslusten kryper i kroppen på en.

Välkommen hem Calle, hoppas malarian lämnar dig litet ro; dina vänner komma nämligen inte att göra det på en tid.

Vid 7-tiden på morgonen voro vi i Montevideo och första delen av resan var tillända. Vi blevo placerade på ett ganska snyggt hotell, men underligare resande har väl varken värden eller gästerna sett. De flesta voro benubbade från tidig morgon till senan kväll. Kova hade de ej, men fingo långlån av vänliga sjömän eller gingo de och "bommade" som det heter. Hela deras själ och väsen hängde vid tanken på spriten. De kunna för en sup göra allt, och hur många lakan och kuddar som värden förlorade vet jag ej. En av gub-

barna som kallades för Calle Armbåge var ute på språng efter medel mot sin törst, men hade ej en enda liten utsikt att få en droppe. Vad gjorde han då, tror ni. Jo, han smet in i en portgång och knackade bort en framtand och glädjestrålade sprang han till juden och sålde den. Den var nämligen plomberad med guld!

Ja, så blev det ombordgång och på vägen till hamnen mötte Jerker och jag "Kväsiga Allik", en norrman. Att han var präktig var ju klart och på ena axeln hängde en gammal fjäderbolster, hans enda utrustning. Utefter hela gatan hade hans slingrande färd markerats av fjäder, ty någon hade skurit hål på bolstret och där lullade han omkring med ett tomt skynke.

Med oändligt besvär och tålmod hade shipping-mastern samlat gänget och forslat dem ombord på valbåten som tillsammans med 20 stycken andra lågo förtöjda vid hamnen. Allt skulle vara klart, hade det sagts, men du milde så det såg ut. Huller om buller låg allt, proviant, potatis, konserver och kol. Och gubbarna! Och skepparen! Med dimmiga ögon och på osäkra ben följde han slött med jobbet och emellanåt sa' han "all right". Hur skulle denna resa avlöpa, tänkte jag i mitt stilla sinne. Med en båt som i storlek motsvarar en av våra bogserbåtar, en kapten som aldrig var nykter, liksom styrman och alla de övriga i samma stil. Med denna båt och besättning skulle 1,500 mil tillryggaläggas i ett farvatten föga eller alls ej trafikerat, uppfyllt av lurande isberg, hägrande snöstormar etc.

Alltnog, vid middagstiden lättades ankar och så hade den mest äventyrliga färden jag varit med på, börjat.

Lotsen lämnade oss med ett "Hasta luego" och inom en timme hade Montevideo försvunnit bakom horisonten. Solen sken och hindrade den skarpa kylan och

hållande vi stå i stor tacksamhetskuld till — Kungl. Svea Livgarde. Som i slutet på månaden stoppar in honom i livkompaniet.

ÖVERSTYRELSEN

har konstituerat sig sålunda: ordf. C. Hellberg, v. ordf. E. Ekberg, sekr. E. Ahlström, v. sekr. E. Torbiörn, skatlm. K. Sundholm, v. skatlm. E. Sundberg, mat.-förv. A. Åsberg, v. mat.-förv. A. H. Nilsson, klubbm. E. Frostell, v. klubbm. H. Andrén, u. funkt. O. Donald, Hj. Skoglundh och G. Tandberg, suppl. G. Johansson och A. Schörpling.

Genom Åke Wetterlinds avsägelse har suppleanten Ahlström blivit ordinarie medlem av Ö. S.

V. U. är ordf., sekr. och skatlm. samt Frostell och Skoglundh.

Tranebergsstyrelse är Ekberg, Sundholm och Sundberg, med Johansson och Schörpling som ersättare.

Hjälppfundsstyrelse är Donald, Johansson och Schörpling.

M A C

är engagerad som fotbollstränare hos oss! Det vill med andra ord säga att herrar fotbollsspelare skola infinna sig ute på Traneberg, där tränaren träffas varenda kväll.

NYBAKADE.

Bland årets nyvordna studenter igenkänna vi följande mer eller mindre namnkunniga djurgårdare:

Sten Afzelius, Bengt Beckman, Bertil Burmark, Torsten Elm, Sten Ekdahl, Sven Hammarström, Kurt Heumann, Sven Huldt, Gunnar Häggelöf, Per Kellin, Sigurd Lagerman, Gösta Lagerstedt, Bror Sundin, Gunnar Löfgren, Gunnar Pihl, Ragnar Pihl, Philip Sundblom, Carl Sebardt och Per Gustav Svedelius.

Hela Djurgården bringa pojkbarna sin hjärtliga hyllning.

det nu klara vattnet kastade som på lek små stänk på "backen". Vid halv fyrtiden satt jag i maskinrummet och snackade med maskinisten, amatör på området, och mitt under samtalet kändes plötsligt en stöt, åtföljd av flera. Omedelbart ljud telegrafan och visaren stannade på "Stopp" och därpå "Full back".

Vafanurå! Vad hade hänt. Upp och tag reda på det. Vi sutto fast på Englandsbankarne och i den nu höga sjön drevo vi längre upp på dem. Voro vi läck? Vem visste det. Skepparen låg för ankar och någon klar hjärna fanns ej! Ett stycke från vår plats syntes toppar av master från ett vrak. Skulle vi dela samma öde. Nå, livbåtarna då! Styrbords var full av grönsaker och babords som ett säll! — Timmermannen tog då resolut befälet och efter timslångt arbete och med hjälp av sjön kommo vi flott. Så vändes stäven åter mot Montevideo för att utrona om vi voro läck. Så kom natten och vila. Vid gryningen hördes ankarkettingen tagas in och vi fingo veta att skepparen i all hemlighet hade med några matroser beslutat att åter en gång försöka färdan.

Så togs en helt annan kurs än föregående dag och för andra gången voro vi till havs.

En olycka kommer ju ej ensam och det besannades även nu. Komna 6 timmars resa stannade maskinen helt apropos. Pumparne till såväl maskinvattnet som läns-pumparne togo ej, på grund av smuts och kolstybb. Nere på fyrplatsen stod vattnet över en fot högt och fyrböterna hade övergivit jobbet.

Hur skulle vi kunna motstå sjön under veckor, när allt ej fungerade en enda dag. Nu hade sjön ilsknat till, och alla sjöar gingo över. Men hur det var började maskinen att gå och med några knops fart kommo vi åter tillbaks och ankaret gick. Om några dagar voro vi åter klara. En annan skeppare kom ombord och som det sades absolutist. Men när absolutisten var alkoholist hur var då en alkoholist! Nåja, han såg litet bättre ut än den andre, så det går nog. Timmermannen hade tagit sitt pick och pack och gått i land och nu felades den platsen. Jag hade ej en aning om vad äliggande han hade men lika väl som att ligga nere i lastrummet och inandas potatislukt kunde jag väl sköta hans jobb. All right sa' skeppar'n. De' ä' din vakt nu. Vakt, va' fasen menar han med vakt, tänkte jag. Jag stod där och kom ihåg lantkrabban som skulle ta' hyra som

timmerman. Ä' du timmerman, frågade styrmannen. Nä, inte ä' ja' de inte, men allti' kan jag hogga ve' åt kocken, allti.

Ja så var jag bliven matros på en valbåt. Tänk vad man kan stiga högt på en liten tid i utlandet.

Jag kände föga eller intet till sjömanslivet, men tänkte på visan, "att det är så härligt". Att styra tyckte jag ej var något konstigt. Jag skulle bara hålla skutan så att kompassnålen stod där den skulle. Kaptenen, en mager norrman, var lik sina landsmän, och då vet ni hur han var. Han trodde att han minst förde en fullriggare.

En natt mellan 12—4 hände första missödet. Vädret var underbart vackert, med fullmåne, som kastade en glittrande strimma över havet. Jag stod i ensamhet, lutande mig över ratten och drömde. Den ena vackra synen följde efter den andra, i tankarna genomgick jag alla gamla minnen. Jag tyckte mig vara förvandlad till en stor fågel, som lekande lätt flög omkring i vida världen och fick skåda allt. Jag var så inne i alla drömmier att jag ej märkt skepparen som kommit ut från bestick-lokalen.

Däven knuse mej, du styr ju åt h—e, sa' han och glodde på kompassen. Jag hade dock ej alldeles lämnat mina drömmars värld, så jag sa' i andanom och kanske av gammal vana. "Ja, kaptén!"

Kursen var S. O. om Syd men nu pekade nålen på W. Sydwest och hur många gånger båten snurrat runt under min "frånvaro" vet jag ej. Allt nog fick jag in den på rätt spår och efter många mustiga norska eder gick gubben in, men sade i förbifarten, som jag tyckte:

"Sy og tredve" (sju och trettio).

"Sy og tredve", repeterade jag.

"Styr bedre, dj—l, sa ja!"

"Ja, kaptén", var det enda jag kunde säga. Och se'n stirrade jag på kompassen som var dåligt upplyst, så ögonen stodo på skaft och hur jag snodde hjulet gick det fint, men tungt på grund av hög sjö. Det rapporterade jag till gubben och han mixtrade då med en manick i hytten. Det kändes lite konstigt och jag behövde endast vidröra styrhjulet, så snurrade det runt. Än var det dikt på ena och än på det andra hållet och kompassen pekade än hit och än dit. Hade ej "Kväsiga Allik" kommit upp och tagit hand om bättjyven vet jag ej hur det avlöpt. Saken var nämligen den, att ångan släppts på styrmaskinen. Nå, så skulle jag ner och koka kaffe till nästa

vakt, men gud bevara mig för det köket och stackars kock. Jag hann ej komma in genom dörren, förrän jag åkte kana in i mässen, och ögonblicket efteråt i motsatta vägg med ett par slevor, som jag i förbifarten fick tag i. Men nästa gång, jag var på väg förbi spisen fick jag tag i spiselhandtaget och där höll jag mig fast. Med benen utfläkta i trubbig vinkel och massor av pytsar och hinkar flytande omkring benen försökte jag få fyr i spisen. Det lyckades till sist och kaffet skulle så malas i kvarnen på väggen. Det blev dans igen. Nog sagt. Jag hängde varannan gång i kvarnhandtaget och varannan höll jag på att spränga dörren till mässen. Ej att undra på att jag blev förbenad och kokte på sumpen! Och så skrek gubben: "Slå glas, för höga fadren." Ja, så vackert sa' han inte, men jag översätter det. Ja, 8 glas va' de'! Först var det att läsa av loggen och det var ju lätt men att komma dit blev värre. Jag stod på trappan och väntade på sjön för att med ett par elastiska språng komma torrskodd akterut. Men som jag är född med otur, så misslyckades språnget. En brottsjö kom och tog mig med till aktern där jag lyckligtvis stoppades av relingen, och om och vät ägnade jag loggen en blick. Rapporterade: 18. Och så var det "glasen". Jäklar va' en jungman får gno. Jag kom till klockan på förmasten, fick tag i kläppen och kom ordentligt till två glas, men sen blev det som kyrkringning! Kaffe! Och purrnigen! Här får man snart snurren! Jag brukar kunna koka gott kaffe, men något beröm fick jag ej denna gång.

I skansen skaffades det och bland andra var en ung dansk som var vad man kallar matvrak. Han hade gömt lite käk i en pyts från gårdagen och nu skulle det smaka. Under tiden satt de andra gubbarna och började så småningom tala om mat och i synnerhet om fläsk. Riktigt härligt fett fläsk, som dallrar och vilken skön doft när det steks. Det är det bästa mot sjösjuka. "Ä' du inte hungrig Danmark", frågade gubbarna. "Mår du ej bra. Gå opp i köket och be' kocken steka fläsk och dra' in lukten ordentligt, så blir du bättre." Han gick och lämnade från sig maten.

Vädret var vackert men sjön utomordentligt hög. Vågorna sågo så oskyldiga ut, men komna närmare undrade man hur den lilla båten skulle kunna klara dem. Ibland vilade vi på en vågkam och allt tycktes stå still och därpå dök den på huvudet i vågdalen med stor fart.

(Forts. i nästa n:r.)

CAFÉ- & CONDITORIA-B.

BIRGER JARLSGATAN 3

där träffas alla Djurgårdare!

ROMAGNOL KONSERTERAR

Boësens

FOTOGRAFISKA MAGASIN

GREVTUREGATAN 1

FRAMKALLAR, KOPIERAR

OCH FÖRSTORAR BILLIGT